

ud paa nogen Indskrænkning i den Ret, som Forslaget havde tiltænt Forfatterne, og paa enkelte andre Punkter nogen Udvidelse. Forslaget har paa mange Punkter taget væsentlig Hensyn til det Udvalg, som i Fjor var nedsat af dette Ting, og som jo afgav en foreløbig Beretning, indeholdende Ændringsforslag, hvorom man i alt Fald under visse Forudsætninger var bleven enig. Saaledes vil man se, at i første Paragraf er det andet Stykke indsat i Henhold til Udvalgets Forslag i Fjor: at offentlig Op læsning af et Værk skal være tilladt, for saa vidt ikke Forfatteren udtrykkelig har forbudt det ved dets Udgivelse, og en lignende Bestemmelse findes i § 2. b. angaaende offentlig Udførelse af musikalske Kompositioner, for saa vidt de ikke kunne siges at være dramatiske; ogsaa disse skulle efter Forslaget være tilladte, naar ikke Komponisten udtrykkelig har forbudt det. Der var i Udvalgets Forslag i Fjor skillet en Ændring angaaende Referater af mundtlige Foredrag. Dette er ikke optaget i dette Forslag, idet — som man kan se af Motiverne — man har ment, at det ikke vilde være nødvendigt. Man har ment, at Referater burde i og for sig være tilladte, og at Sandsynligheden vilde være for, at hvis en Mand, der holdt et mundtligt Foredrag, forud udtalte, at han ikke ønskede Referat, vilde man almindeligvis kunne stole paa, at det heller ikke vilde komme — og for øvrigt ere jo mundtlige Foredrag beskyttede i Henhold til § 2. Nu, det kan gerne være, at det ikke vilde være videre praktisk at optage en Bestemmelse om Referater, da det altid kan være et Spørgsmaal, hvor der kan være Tale om en ligefrem Gengivelse af et mundtligt Foredrag fuldt ud, hvilket ikke er tilladt i Henhold til Loven, og hvor der kun er Tale om et Referat. Det kan maasse være vanskeligt at afgøre, og derfor er det maasse rimeligt slet ikke at omtale det i Loven, men lade det praktisk udvikle sig saaledes som hidtil. I § 4, som angaar Oversættelser, har man i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag i Fjor, og for øvrigt ogsaa i Overensstemmelse med Forslaget i Fjor foret taget indført nogle Indskrænkninger i den fremmede Forfatters Ret her i Landet. Forslaget gaar jo nemlig ud paa, at i 10 Aar er han beskyttet mod Oversættelser her i Landet. Efter den Tid staaer Oversættelse enhver frit; dog saaledes, at for saa vidt som han samtidig med, at hans Værk udkommer paa det fremmede Sprog, „samtidig“ forklaret som inden et Aar, lader det udkomme i dansk Oversættelse, saa opnaar han straks for Oversættelsen samme Ret som for et Originalværk. I Fjor gif Lovforslaget

videre, idet man havde foreslaaet, at naar blot Oversættelsen kom inden for Tiaarsgrænsen, skulde den fremmede Forfatter have denne Ret. Jeg tror, at man har gjort rigtig i her ikke at gaa videre, end Udvalget i Fjor foreslog; thi det kan maasse være vanskeligt nok at faa Lovforslaget gennemført just paa Grund af denne § 4, og derfor er det rigtigt at indskrænke sig til at formulere den saaledes, at det gør os det muligt at indtræde i Bernerkonventionen, men heller ikke at gaa videre for Djækliffet. I § 3 er der ligeledes i Overensstemmelse med Udvalget fra i Fjor en lille Udvidelse af den Ret, der tilkommer Forfatteren, idet det er udtalt, at Forfatteren af et enkelt Bidrag til et periodisk Værk o. s. v. bevarer sin Forfatterret ubeskåret, medens det tidligere, saa vel i Fjor som i Fjor, var foreslaaet, at i alt Fald i et Aar, saa vidt jeg husker, havde han ikke Ret til atter at udgive sit Bidrag. Her er det foreslaaet, som sagt, at han straks skal kunne være Herre over Udgivelsen. Ligeledes findes der i § 14 nogen Udvidelse af den tidligere paatænte Ret for Forfatteren, idet det fordres, at for at man kan benytte mindre Ting af en Forfatter eller Komponist i Samlinger til Kirke- eller Skolebrug, skal Værket have været udgivet i det mindste i 10 Aar. Det er altsaa en betydelig Indskrænkning i den Ret til at udgive Samlinger, som man tidligere havde tænkt sig, men det er jeg i og for sig fuldstændig enig i. Dernæst — og det har jo noget større Betydning — har man udeladt §§ 25 og 26. I § 25 stod den Bestemmelse, at en Bog, som havde været udsolgt i 5 Aar, blev for saa vidt fri Gjendom; den kunde udgives af alle og enhver. Dog gjorde § 26 heri en meget væsentlig Indskrænkning, idet den, der var i Besiddelse af Forfatterretten, ved atter at udgive Værket straks indtraadte i sin gamle Ret, med den i og for sig selvfølgelige Undtagelse, at det Dplag, der en Gang paa lovlig Maade var udgivet af Tredjemand, naturligvis maatte kunne sælges uden Ansvar for vedkommende. Disse to Paragraffer har man udeladt ogsaa i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag fra i Fjor, og jeg kan i og for sig være enig i, at disse Paragraffer udelades; det er en naturlig Konsekvens af hele den Udvidelse, der er foret taget i den almindelige Bevidsthed fra 1857 til nu. I 1857 var Loven jo simpelthen saa, at saa snart et Skrift havde været udsolgt i 5 Aar, kunde enhver udgive det, og Forfatterretten var altsaa tabt med det samme. Allerede i 1866 blev det forandret derhen, at Forfatteren eller den, der havde Forfatterretten, for saa vidt han